

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE

zima 2025

Před Ježíškem jsme si všichni rovni

Jak prožívají
Vánoce děti
mateřské
školky v Chebu

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

- 2 Úvodník ředitelky**
Odvážný čin
- 3 Říci si o pomoc hned**
Rozhovor s šestnáctiletou maminkou Karolínou Danielovou
- 6 Fundraising Diakonie 2025**
Co jsme za poslední rok společně se středisky, školami a dárci Diakonie dokázali?
- 7 Před Ježíškem jsme si všichni rovni.**
Jak dnešní děti prožívají Vánoce? Zjišťovali jsme ve školce Diakonie v Chebu.
- 11 Fond solidarity**
Příběhy pracovníc a pracovníků Diakonie, které jste podpořili
- 13 Skořicové šneky z kynutého těsta**
Recept, který vás roztancuje

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE pro zaměstnance i širokou veřejnost. Vychází 4x ročně.

Vydává oddělení komunikace Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, ok@diakonie.cz

Redakční rada: A. Šůra, T. Savická, D. Hála, E. Spálenská, **grafická úprava a sazba:** T. Savická

foto: A. Šůra, archiv Diakonie, Pixabay.com

Vážení a milí čtenáři,

když se člověk dostane do krize, když na něj dolehne nouze – a není tak podstatné, zda si to takzvaně zavinil sám, či nikoliv – potřebuje hlavně odvahu. V krizích nás totiž svírá strach, a to je ta největší překážka, která nám brání se s vlastní krizí vyrovnat. Ochromuje. Je potřeba se nadechnout, trochu poodstoupit, zahledět se dopředu a udělat první čin. Už jenom říci si o pomoc chce odvahu! Odvážným činem je také ochota a schopnost pomáhat. Vždyť nikdy nevíme, zda se pomoc takzvaně vyplatí, jestli výsledkem nebude zklamání, pocit marně vydané energie. Pomáhat, to je značně riziková investice! Proto všem z rodiny Diakonie ČCE – zaměstnancům, klientům, příznivcům, podporovatelům – děkuji za odvahu. Projevovali jste ji po celý rok. Naplňuje to důvěrou, posiluje. Je krásné být součástí odvážného společenství!

Inspirativní čtení vám přeje

Hana Sklenářová, ředitelka Diakonie ČCE

V evangeliu podle Lukáše čteme slova anděla: Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

Je otázka, zda vůbec nějakého Spasitele potřebujeme. Kdyby nás někdo pozoroval zvenčí, možná že by řekl: tito lidé se bez Spasitele obejdou. My lidé se chápeme svých věcí, vyděláváme na svou obživu, staráme se o své děti, aby z nich něco bylo a v životě se uplatnily. Dovedeme počítat, umíme se rozhlédnout a rozvážit, kam co povede. Děláme všechno pro to, abychom žádnou pomoc od nikoho nepotřebovali. A mnozí lidé se skutečně tváří, že se také sami o sebe postarají a žádného Spasitele ke svému životu nepotřebují.

Ale když se podíváme kolem sebe, vidíme, jak znepokojivý je stav světa, ve kterém žije-

me. Národy se navzájem nesnášejí, obviňují se, vyhánějí z domovů, vybíjejí. Nemáme bázeň ani úctu před druhým člověkem.

Poselství Vánoc je poselstvím pro všechny. Přejme si, aby vánoční zvěst nezněla jenom v kostelích, ale i v ulicích, v domech, v domácnostech, a také po širých pláních světa těm, kdo jsou bez domova. Přejme si, aby dostihla vánoční zvěst srdce všech lidí: Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

Daniel Freitinger
kaplan
Diakonie Písek

Říci si o pomoc hned

Jak Diakonie
pomáhá lidem
ve složité životní
situaci postavit
se na vlastní nohy

Karolíně Danielové je šestnáct let. Se sedmiměsíčním synem Mariem žije v azylovém domě **Diakonie Litoměřice**. Ten se nachází v Terezíně a není to typický azylový dům. Nabízí víc než jen přístřeší. Vytváří důstojné a bezpečné místo s cílem pomoci klientům získat stabilitu, chuť do života a přirozenou motivaci k životní změně. Svým uspořádáním a vybavením co nejvíce připomíná běžné bydlení. Klienty to motivuje k práci na sobě – aby si byli schopni vlastní bydlení najít a udržet. I Karolína Danielová se o to snaží. V době našeho rozhovoru měla s přítelem zažádáno o městský startovací byt.

Kde jste vyrůstala, než jste se dostala do azylového domu?

V Litoměřicích u mamky, jejího manžela a spolu se sourozenci. Žili jsme pohromadě v bytě. Když jsem ale s přítelem otěhotněla, dala mi maminka jasně najevo, že se musím postavit na vlastní nohy. Nechtěla mít na starosti dceru s malým dítětem, protože sama má doma práce až nad hlavu. Je nás šest sourozenců, přičemž moje sestra má náročnější mentální i tělesné postižení. Vyžaduje mamčinu trvalou péči. Maminka se na mě také zlobila kvůli tomu, že jsem kvůli těhotenství skončila se školou. Na základní škole jsem dostávala docela dobré známky, nejhůř trojky. Měla jsem pokračovat na učňáku. Jak jsem ale začala čekat Maria, nenastoupila jsem tam. To mamince dost vadí. Vzdělání je pro ni hodně důležité. I proto po mně chtěla, ať se o sebe začnu starat víc sama.

Takže jste se ocitla na ulici?

To zase ne. Doma mě nepřestali podporovat. Jen nechtěli, abych jim zůstala viset na krku. Maminka mi doporučila, ať se obrátím na azylový dům litoměřické Diakonie. Před několika lety jsme v něm na čas s rodinou žili, když jsme se ocitli v nouzi. To mi bylo tak třináct let. Maminka věděla, že mě v azylovém domě podpoří. Také paní z OSPOD chtěla, ať nezůstávám doma. Potřebovala se přesvědčit, že svou situaci samostatně zvládnou a že se dokážu o syna Maria dobře postarat. Takže to nebylo tak, že by mě někdo odněkud vyháněl. Žádné – běž, už tě nikdy nechci vidět. Spíš po mně maminka a nakonec i úřady chtěly, abych se začala učit vlastní zodpovědnosti.

Jaké to bylo, začít žít tak náhle mimo domov?

Ze začátku těžké. Litoměřická Diakonie má dva azylové domy. Chtěla jsem do toho v Terezíně, protože v něm mohou žít i muži. Mohli bychom tam tedy být spolu s přítelem. V Terezíně ale bylo plno. Nastoupila jsem proto do Litoměřic, do azylového domu v Liškově ulici. Ten slouží jen maminkám s dětmi. Mně tam samotné, bez rodiny, bez přítele nebylo dobře. Nebyla jsem na život bez svých blízkých připravená. Nakonec jsem stejně trávila hodně času doma – jak mi to jen maminka umožnila. Když se pak uvolnilo místo v Terezíně, přešla jsem tam. Začali jsme tu žít spolu s přítelem, a to už snáším lépe. Potkala jsem se tu také se sociální pracovnící Lucií Jakubíčkovou. Mám k ní velkou důvěru. Hodně mi pomáhá.

Vašemu synovi Mariovi je teď sedm měsíců. S prvním dítětem to mají rodiče vždy náročné. Jak vám péče jde?

Právě díky Lucii Jakubíčkové to zvládneme. Se vším nám poradí. Stará se i můj přítel. My jsme měli menší krizi, nepohodli jsme se, tak jsme se na chvíli rozešli. Přítel z azylového domu odešel. Ale dnes je to zase na dobré cestě. Přítel za námi dochází každý den a s malým mi pomáhá. Jako mladá maminka zažívám různé strachy, pochybnosti. Třeba jsem nevěděla, jestli malého můžu pokládat na břicho. Zdál se mi podivně neklidný. Naštěstí se můžu v azylovém domě vždy obrátit na někoho, kdo mi poradí. Mario je podle všeho zdravý kluk, úplně v pořádku. Bez podpory pracovníků azylového domu bych si tím ale zdaleka nebyla tak jistá. Je hodně živý, někdy až moc živý, což mi zvlášť ze začátku dávalo hodně zabrat. V noci se budil na kojení každé dvě hodiny. Z toho jsem byla hodně unavená. Ještě nikdy jsem tak málo nespala.

Proč jste si s partnerem prošli krizí?

Nezvládali jsme emoce. Byli jsme oba hodně unavení. Neshody nebo náročné situace jsme řešili křikem. Rovnou jsme šli do konfliktu. V tom už jsme se snad zlepšili. Hlavně díky terapiím, které azylový dům také nabízí. Při individuálních terapiích si významně třídím myšlenky. Učím se místo křiku vysvětlovat, co mi vadí nebo co zrovna řeším za problém. A když se řítím do průšvihů, když vnímám, že emoce neudržím na uzdě, tak si rovnou řeknu o pomoc – třeba Lucii Jakubičkové. Říci si o pomoc hned, neodkládat to, to je asi jedna z hlavních věcí, co jsem se v azylovém domě v Terezíně naučila.

Co dalšího jste se v azylovém domě naučila?

Hlavně vařit. Dostáváme tu potravinovou pomoc. Učím se vařit z toho, co je zrovna k dispozici. Dobře už zvládám kuře na paprice a guláš.

Plánujete se ještě vrátit do školy?

Rozhodně. Maminka na tom trvá, dost jí na tom záleží. Dohodli jsme se spolu, že příští rok by mi pomohla s hlídáním malého, abych pokračovala a vyučila se obor kuchař, číšník. Ale bude to hodně složité. S přítelem si teď musíme hlavně vybudovat stabilní zázemí, což rozhodně nepůjde snadno. Přítel je starší než já, je mu třicet let, ale zatím nemá stálou práci. Pracuje jenom brigádně.

Já musím být s malým. Moje maminka zase musí být hodně s mou sestrou, která je upoutaná na vozík a do toho má Downův syndrom. Zařídít to tak, aby mi maminka mohla Maria hlídat, bude hodně složité. Musíme toho vyřešit dost najednou.

Jaké jsou tedy vaše nejbližší plány?

V azylovém domě Diakonie v Terezíně mám smlouvu jen na rok. Už tu žijeme osm měsíců, takže mám opět starost o bydlení. S předstihem jsem si podala žádosti do dalších azylových domů, kde bychom mohli být celá rodina – i s přítelem. Bohužel oba azylové domy, které připadají v úvahu, jsou dál od Litoměřic – jeden v České Lípě, druhý v Roudnici nad Labem. Hodně jsme se upínali na to, že získáme v Litoměřicích startovací byt. Jeden se uvolnil. Zažádali jsme si o něj, správně vyplnili všechny formuláře a doložili vše potřebné. Byt nám ale město nepřidělilo. Proč – to jsme se nedozvěděli. Ale žadatelů určitě muselo být víc. Tak to musíme zkusit jinde a znovu. Jako zálohu máme ty azylové domy v Roudnici a České Lípě.

A dlouhodobé plány?

Až se vyučím, chtěla bych pracovat jako kuchařka a žít s přítelem s dětmi ve vlastním bytě. Prostě jako normální rodina.

■ Ptal se Adam Šůra

Rodinám nabízí azylový dům v Terezíně, provozovaný Diakonií Litoměřice, sedm malých bytů. Jeden z nich v době našeho rozhovoru obývala sedmičlenná rodina. Bytové jednotky jsou vybavené vlastními domácími spotřebiči, jako jsou například pračky nebo ledničky. Obyvatelé domácností za jejich užívání nesou zodpovědnost, podobně jako za společné prostory azylového domu. Sociální pracovníci nechrání noční služby. Přes noc je přítomná jen domovnice. Všechna tato opatření připravují rodiny na to, aby každodenní situace zvládaly svými silami, a byly tak připravené najít si a udržet vlastní bydlení.

Krabice od bot

Největší sbírka vánočních dáreků pro děti v nouzi. I drobný dárek od srdce může dát dětem pocit, že na ně někdo myslí.

61 482 vánočních dárků

5,5 milionu Kč na celoroční podporu rodin dětí s postižením, na volnočasové aktivity nebo doučování dětí ze sociálně vyloučených lokalit a pěstounských rodin.

Psaní od srdce

Projekt přináší radost seniorům a přispívá k odstraňování bariér mezi lidmi i generacemi.

Pisatelé pro 7 665 seniorů

285 359 Kč na zážitkové aktivity pro seniory

Za lepší prázdniny

Sbírka pro děti ze sociálně znevýhodněného prostředí, aby mohly plnohodnotně prožít léto.

1 milion Kč na volnočasové a sociálně-preventivní aktivity

700 000 Kč do fondu pro okamžitou podporu rodin v krizi

Školákům od srdce

Sbírka zaměřená na rodiny, pro které jsou výdaje spojené se začátkem školního roku příliš vysoké.

120 173 kusů školních pomůcek pro 15 000 školáků

950 000 Kč na podporu doučování a další vzdělávací aktivity

Již **3 000 členů** má společenství **pravidelných dárců** Diakonie. Přidejte se!

Před Ježíškem jsme si všichni rovni

Jak dnešní děti prožívají Vánoce? Zjišťovali jsme ve školce Diakonie v Chebu.

Dětem začínají Vánoce daleko dřív než dospělým. Jejich prožívání vánočního času se v mnohém podobá prožívání našich předků, jak ho líčí etnografické studie. Mají se díky tomu daleko více na co těšit. Posudte sami.

Můžeme s tím nesouhlasit, můžeme proti tomu protestovat, ale to je asi tak všechno, co zmůžeme. Čas Vánoc dětem nezačíná ani adventem, ani dejme tomu Mikulášem. Otvírá jim ho Halloween. Ano, ten Halloween, který byl do našich národních tradic importován přes oceán na křídlech nevkusu a komerce, jak tvrdí nejedna kritika. Někteří dokonce před tímto původně keltským svátkem varují. Prý propaguje „satanismus“.

Marné všechno volání a varovných prstů zdvihání. Jak děti v chebské školce Diakonie svou nadšenou reakcí potvrdily, Halloween prožívají s nadšením. Milují ho právě pro onu plastově-hororovou a rozvernou atmosféru, která je s ním spojená. Kostlivce, pavučiny, pavouky a hady mají děti za své mazlíčky. A když na sebe v den D navléknou kostýmy, čímž se promění v temné bytosti, čarodějnice a skelety, jsou na vrcholu blaha. Rády si zastraší – hlavně své rodiče, jak s potěšením hlásily v době naší návštěvy ve školce: „Já straším mámu!“ – „Já zase tátu!“ Možnost

k tomu měly i při společném dlabání dýní s rodiči na odpolední dílničce. Rodiče jim navíc připravili „strašidelné občerstvení“.

Divoké vojsko

Halloween spadá na poslední říjnový den. Tehdy jsou z pohledu dospěláků Vánoce ještě v nedohlednu. Jde ovšem o přizemně realistický pohled. Vánoce ve skutečnosti nezačínají pár dní před 24. prosincem. Nezačínají ani adventem, jak ostatně pochopili obchodníci, kteří nám v supermarketech podsouvají „vánoční atmosféru“ už v časech, kdy teprve zlatné listí na stromech. Samo jméno napovídá: Vánoce jsou „noce“, tedy nikoliv jedna noc, ale více posvátných nocí za sebou.

Podle etnografických studií začínala kdysi tato posvátná doba někdy s listopadem, končila až s únorem. V tomto rozmezí totiž každoročně zakoušíme bezmála fyzicky, jak moc naše prožívání ovlivňuje převažující

temno a jak moc nám schází slunce. Žárovky ani zářivky ho nenahradí. I děti ze školky Diakonie v Chebu nám zdůraznily, že „o Vánocích je hodně tma“. Slunce nám prostě chybí.

A chybělo už našim dávným předkům. „V tradici evropských národů je značně rozšířena stará představa o tom, že o dlouhých zimních nocích se přírodní síly dostávají do divokého zápasu, svět je zaplněn démonickými bytostmi, divokým vojskem. Slunce, symbol tvořivé síly, jako by jimi bylo poraženo,“ píše s v úvodní etnografické studii ke knize Vánoce v české kultuře.

Takto nahlíženo je vlastně i ten nedávno importovaný Halloween docela tradiční. Démonickými bytostmi se to totiž v předvánočním čase našich předků jenom hemžilo. Vzpomeňme třeba Lucky, které 13. prosince, na svátek sv. Lucie, obcházely chalupy. Ve svých nejohroženějších vydáních držely tyto bíle oděné bytosti v ruce velký dřevěný nůž – někdy červeně nabarvený, aby to připomínalo krev – a hrozily dětem, že jestli se nebudou modlit, rozpárou jim břicho a vycpou jim ho hrachovinou.

Proti tomu jsou halloweenské čarodějnice a skelety vlastně slabý čajíček.

Jak dcera zachránila tatínka

My dospělí v čase mezi listopadem a únorem říkáme, že je hnusně, že nám ta tma leze na mozek, že máme depresi. Děti ale toto období umějí prožívat více postaru. Podobně jako naši předkové ho mají zaplněné tajemným děním, ze kterého jde trochu strach, v němž se ale zároveň máme na co těšit. I děti v chebské školce Diakonie se těší. Jejich čas je daleko méně než ten náš rytmizován každodenními povinnostmi a daleko více výjimečnými událostmi, které v předvánočním čase přicházejí jedna za druhou.

Další důležitou zastávku na cestě k Vánocům pro ně představuje Mikuláš. K někomu domů i se svou svitkou chodí, k někomu ne. Jak Mikuláš vypadá a kdo všechno k němu patří, ale všechny děti bezpečně vědí. Chvilí se přou o tom, jestli i čert má podobně jako anděl křídla. Zkušenosti v tomto ohledu jsou v Chebu zjevně rozdílné. Jinak ale panuje shoda. Anděl nosí sladkosti. Mikuláš má vousy, dává dárky, „nese knihu

Mateřská škola Diakonie ČCE Cheb poskytuje vzdělání až 48 dětem od dvou do šesti let. Budova je plně bezbariérová, umožňuje individuální integraci dětí s postižením. Školka každoročně uspořádá několik společných programů s německými mateřskými školkami. Děti se účastní zájmových kroužků: výuka němčiny, kroužky Šikovné ruce, Mrštný jazýček. Od jara do podzimu se učí vztahu k přírodě tím, že na pozemku školky zahradníčí. Vyrážejí také na exkurze: např. do knihovny, k hasičům, na záchranou stanici pro zvířata. Mateřská škola Diakonie ČCE Cheb vznikla na pozemku místní evangelické fary. Patří k několika málo standardním školkám, které v rámci Diakonie nejsou primárně určeny dětem s postižením. Další takovou mateřskou školkou najdeme v Diakonii Rolníčka v Soběslavi. Diakonie Rýmařov provozuje dětskou skupinu.

hříchů a ptá se, jestli jsem byl hodnej, nebo ne,“ hlásí jeden z chlapců. Poslední a také nejprozívanější z trojice, čert, „*dělá bubu a odnáší děti do pekla.*“ Zlobivé děti se od něj mohou dočkat brambor či uhlí. Děti v chebské školce Diakonie ale zjevně tolik nezlobí. Co pamatují, uhlí ani bramboru žádné z nich neobdrželo. Zato jedna holčička hrdě hlásí, že před čertem zachránila svého tatínka. Čert si ho totiž označil znamením – že ho později odnese do pekla. „*Já jsem tátovi poradila, když čert odešel, aby si to znamení smyl.*“

Od plyšáků k elektrické kytaře

Jak je vidět, zimní svátky a rituály nastolují rovnost mezi dětmi a dospělými. I proto je děti tolik milují. Vždyť kdy jindy může dcera předškolního věku zachraňovat svého dospělého tatínka? Jenom v čase, jako je ten vánoční, kdy se ruší tradiční rozdělení rolí, protože všichni – dospělí i děti – čelíme bytostem takřkajíc z jiných světů.

Vrcholí to právě Vánoci. Před Ježíškem jsme si všichni rovni. Všichni musíme být celý rok hodní, aby nás na Štědrý den odměnil a potěšil. Všichni si to také musíme odpracovat. Děti z chebské školky Diakonie

se hlásí zejména k tomu, že pomáhají maminkám péct a zdobit vánoční perníčky. Také se podílejí na zdobení stromečků. Jeden z chlapců prozrazuje postup. Stromeček se prý musí zdobit hezky odspodu nahoru: „*Vezmu vánoční kouli a dám ji tam. To se musí opatrně. Aby se nerozbila.*“ Na špičku stromečku patří hvězda nebo tam také v některých rodinách dávají srdíčko.

Zvyk psát před Vánoci Ježíškovi se někde pěstuje, někde ne. Jedna z holčiček všem popisuje, jak to probíhá: „*Napišu psaníčko a dám ho za okno. Ježíšek přiletí a vezme si ten dopis.*“

A jaké dárky už dětem Ježíšek přinesl? Plyšáky (ti převažují), popit (z anglického „pop it“; antistresová mačkáč hračka, často zakomponovaná do nějaké logické hry určené k trénování paměti a koncentrace), pexeso, lego Minecraft, fialovou šperkovničku na náramky a prstýnky, autíčko, maňásky na prsty.

A jaké dárky si přejí děti od Ježíška letos? Plyšáky (žádné překvapení), sešit, autíčko, jezdícího robota a ... elektrickou kytařou.

■ Adam Šůra

Fond solidarity

V Diakonii jsme jeden tým.
Proto si navzájem pomáháme
v těžkých chvílích.

Pomozte i vy!

6 let
360 000 korun
24 podpořených
zaměstnankyň
a zaměstnanců
Diakonie

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Seznamte se s příběhy pracovníků a pracovníků, kteří byli kvůli své nepříznivé situaci podpořeni z fondu solidarity. Jména našich kolegů nejsou skutečná.

Příběh paní Evy

Paní Eva pomáhá maminkám s dětmi v azylovém domě už téměř dvacet let. Nyní ale svou podpůrnou sílu musela nasměrovat jiným směrem. Maminka paní Evy vážně onemocněla. Sama o sebe se není schopná postarat. Paní Eva pečuje o maminku v domácím prostředí 24 hodin denně. Aby to mohla dělat naplno, musela si pronajmout

polohovací postel a další kompenzační pomůcky. Velké výdaje jsou také spojeny s nákupy léků. Kvůli domácí péči poklesl paní Evě příjem. Její kolegyně požádaly fond solidarity o příspěvek, který překlene dobu, než Česká správa sociálního zabezpečení přizná a vyplatí paní Evě dlouhodobé ošetřovné.

Příběh pana Josefa

Pan Josef se léčí s chronickým onemocněním a s depresemi. Bez úspěchu opakovaně žádal o částečný invalidní důchod. Čerpá nepatrný příspěvek na bydlení. Jeho celkové příjmy jsou velmi nízké. Se statutem osoby se zdravotním postižením dlouhodobě pracuje v Diakonii na částečný úvazek, a to velmi zodpovědně a ochotně. Nyní, když došlo ke změně zákona o zaměstnanosti a kdy je radikálně omezeno financování chráněných

pracovišť, mu není možné zvýšit mzdu. Několik let se pan Josef obětavě staral o maminku s Alzheimerovou chorobou. Nedávno zemřela. Pan Josef v současné době vyřizuje pozůstalost, vyklízí mamčin byt a řeší svoje zdravotní obtíže, které ho v důsledku stresu paralyzovaly. Kolegyně z Diakonie požádaly fond solidarity o příspěvek, který pomůže uhradit náklady na pohřeb maminky pana Josefa.

Příběh paní Šárky

Paní Šárka pracuje osm let v jedné ze speciálních škol Diakonie. Jako žena plná elánu, se srdcem na dlani, sportovkyně tělem i duší se velmi brzy stala přední osobností školy. Zasloužila se o vznik nových tříd a také internátu. Rodinám, které nesou břemeno péče o děti s těžkým postižením, tak vnesla do života naději a oporu. Sama nyní oporu potřebuje. Život se jí změnil z měsíce na měsíc

poté, co jí bylo diagnostikováno těžké onkologické onemocnění. Následovala rychlá hospitalizace a náročná operace. A také ztráta vlasů v důsledku léčby. Kolegyně a kolegové paní Šárky požádali fond solidarity o příspěvek na nákup kvalitní paruky. Věří, že tak napomohou větší psychické pohodě paní Šárky, tolik potřebné při dlouhé cestě k uzdravení.

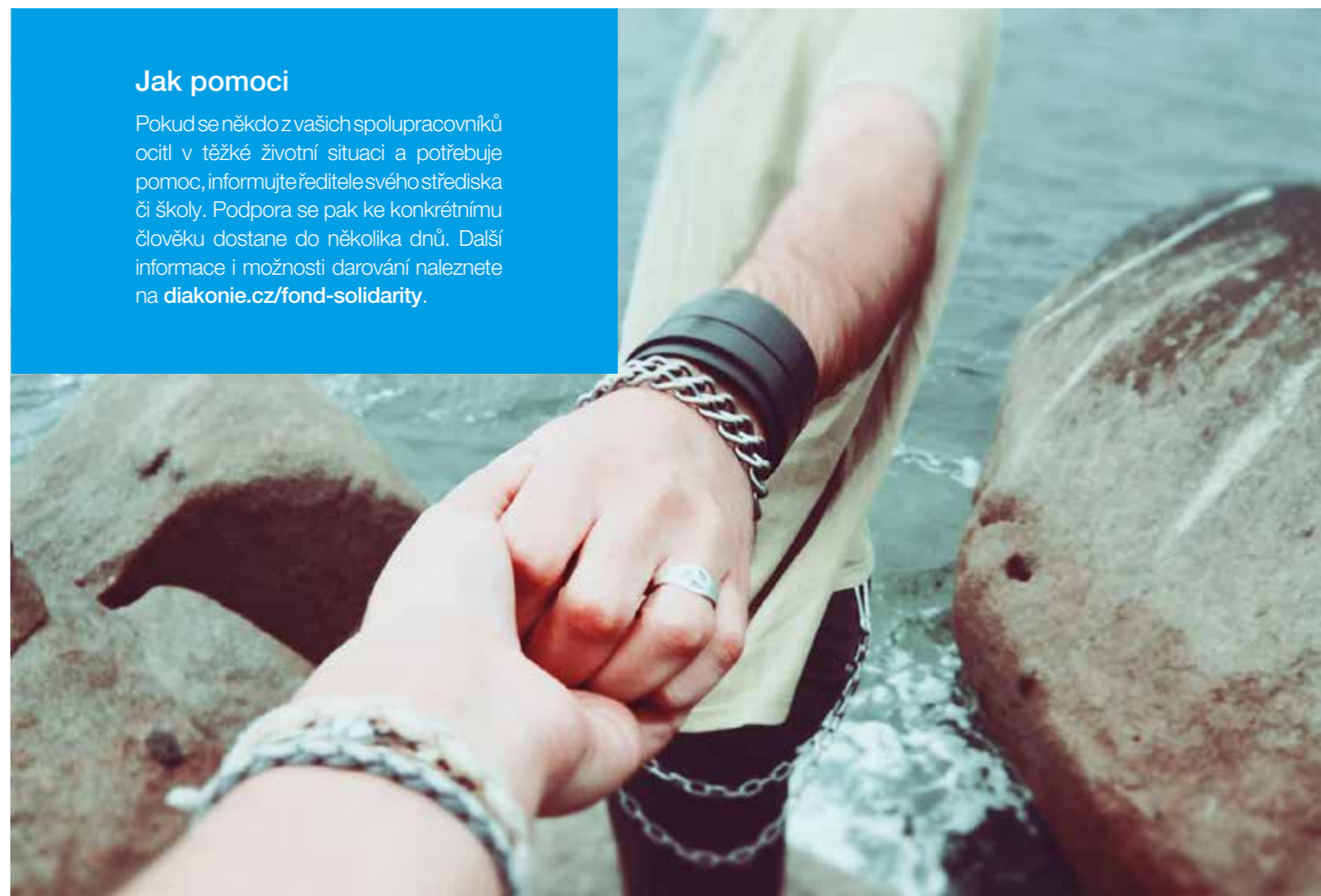
Příběh paní Marie

Paní Marie je odpovědnou a obětavou zaměstnankyní Diakonie. Dlouhodobě vykonává svou práci s vysokým nasazením a lidskostí. Všichni si jí velmi váží pro její spolehlivost, vstřícnost a pracovní přístup. Nečekaně bohužel přišla o svého otce. Ten se nacházel v tíživé finanční situaci, byl

veden v exekučním řízení. Veškeré výdaje spojené s pohřbem tatínka musela hradit paní Marie, což pro ni vzhledem k její aktuální finanční situaci představuje značnou zátěž. Kolegyně z Diakonie požádaly fond solidarity o částečnou úhradu nákladů spojených s pohřbem.

Jak pomoci

Pokud se někdo z vašich spolupracovníků ocitl v těžké životní situaci a potřebuje pomoc, informujte ředitele svého střediska či školy. Podpora se pak ke konkrétnímu člověku dostane do několika dnů. Další informace i možnosti darování naleznete na diakonie.cz/fond-solidarity.

Podle klientů denního stacionáře **Diakonie Uherské Hradiště**. Recept, který vás roztancuje.

Klient s poruchou autistického spektra smíchá v míse **2 hrnky vlažného mléka**, **4 lžičky moučkového cukru** a **42 g droždí**. Používá při tom návod z piktogramů.

Necháme stát 15 minut, dokud nevzejde kvásek.

Nevidomý klient lžící přidává do mísy **mouku, až naváží 800 g** (kontroluje pracovník). Přidá **4 lžíce cukru, sůl, rozpuštěné máslo, kvásek**. Další klient pak vše důkladně zpracuje v těsto. Pokud neudrží nástroj, prohněte těsto holýma rukama. Hotové těsto kyne přikryté utěrkou na teplém místě do dvojnásobného objemu (asi 45 až 60 minut).

V mezidobě pouštíme písničky na přání. Střídáme dechovku a metal. Každý si vybere nástroj, kterým vybrané písničky doprovází (vedou rolničky a bubny). Kdo může, tančí.

Nakynuté těsto rozdělíme na dva díly. Klientovi s kvadruplegií dáme do rukou váleček, aby těsto vyválel na obdélník.

Další klient na něj rozetře **50 g změkklého másla**. Posypeme rovnoměrně **cukrem smíchaným se skořicí**. Klientovi, který leží na lůžku a nemůže se zapojit, nezapomínáme jednotlivé části dát alespoň očichat, aby věděl, co se chystá.

Nejšikovnější klient pláty sroluje jako roládu. Další pak roládu nakrájí na kousky silné asi 2,5 cm. Šířku ukazuje pracovník pomocí drobných řezů. Nakrájené šneky klademe na plech s pečicím papírem. Necháme 30 minut kynout.

Vykynuté šneky potřeme **rozšlehaným vejcem** a **posypeme krystalovým cukrem**.

Troubu předehřátou na 210 °C obsluhují z bezpečnostních důvodů pracovníci. Šneky pečeme 9–13 minut. Necháme vychladnout na mřížce. Zbytečně nevětráme, protože vůně je opojná.

Celé dílo jíme společně u vybraného filmu.

■ Text připravil Jaroslav Špác, vedoucí a sociální pracovník služeb Denní stacionář a Raná péče Diakonie Uherské Hradiště

Opora
Diakonie

Rozšiřujeme se
o nové poradny

Diakonie Vsetín

Tatiana Eštoková

poradna@diakonievsetin.cz
+420 734 308 785

Alena Pohořelská

poradna@diakonievsetin.cz
+420 734 305 210

Diakonie Vrchlabí

Eva Mikošáková

Koordinátorka podpory pečujícím
mikalaskova@diakonievvr.cz
+420 605 354 633

oporadiakonie.cz

Pomáháme všem, kteří pečují o své blízké.

poradíme propojíme pomůžeme

Darujte Krabici od bot

Chcete udělat radost dětem v nouzi?
Darujte jim krabici od bot, protože každé
dítě si zaslouží pod stromečkem dárek.

Jak na to?

1. Na webu sbírky si předem vyberte, pro jak staré dítě a kde dárek odevzdáte.
2. Sběrná místa máme po celé republice.

Více na www.krabiceodbot.cz
nebo na facebooku @darujkrabiciodbot

